

det, hvordan de vil gribe det an, hvordan de vil indrette det samspil efter de lokale forhold.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):
Fru Pia Kristensen som ordfører.

Pia Kristensen (DF):

I Dansk Folkeparti har vi den klare holdning, at den sociale indsats ikke kan overlades til staten alene. Der skal være sammenhold mellem mennesker, vi skal bruge hinanden, vi skal være noget for hinanden; vi må aldrig have så travlt, at vi har nok i os selv.

Derfor er vi tilhængere af det frivillige ulønnede arbejde, som er et godt supplement til den offentlige indsats. Det er nødvendigt, at udviklingen af det danske demokrati bygger på et aktivt samspil mellem det frivillige Danmark og det offentlige.

Det frivillige Danmark, Foreningsdanmark, er de frivillige organisationer, idrætsforeninger, kulturelle og kirkelige organisationer, oplysningsforbund, ungdomsforeninger, handicaporganisationer, patientforeninger, beboerforeninger, græsrodsorganisationer og mange flere. Men det er også det enkelte menneskes engagement, ansvar og aktive deltagelse i samfundet og dets fællesskaber. Det danner nemlig grundlag for den frivillige indsats. Vi skal være kritiske, og vi skal være med- og modspillere til det offentlige, og vi skal bidrage til livskvalitet og velfærd for den enkelte.

I år 2000 besluttede man at udarbejde et oplæg til et charter med værdier og rammer, som skulle udvikle og styrke samspillet mellem det frivillige Danmark og det offentlige. Målet er at udvikle velfærdssamfundet i fællesskab og ikke at opfatte frivillige som nogle, der skal overtage sociale opgaver, opgaver, som det offentlige ikke selv kan løse. Det er vi enige i i Dansk Folkeparti. Frivillige skal ikke overtage offentlige opgaver, men skal være et godt alternativ.

Kl. 15.40

Vi ønsker, at der fortsat sker en positiv udvikling i det frivillige arbejde, og derfor er vi også positive over for, at der i forslaget til vedtagelse står, at den årlige opfølgning på § 115-samarbejdet opretholdes, og ligeledes at den lokale udvikling af partnerskabsaftaler understøttes. Så på den baggrund er vi medforslagsstillere på forslaget til vedtagelse.

I Danmark har vi mange aktive og engagerede mennesker, der beskæftiger sig med frivilligt socialt arbejde, ikke kun i organisationer, men

som sagt også som enkeltpersoner, og det er selvfølgelig en kultur, der skal styrkes, den skal blomstre.

I mange kommuner udfolder det frivillige samarbejde sig med meget stort engagement, men andre steder er der fortsat en vis skepsis på begge sider.

Jeg vil sige til sidst, at vi alene af den grund mener, det er sund fornuft at opretholde den årlige opfølgning på § 115-samarbejdet, så vi kan følge det frivillige arbejde ganske nøje.

Charlotte Dyremose (KF):

Det offentlige ansvar for en række opgaver er og skal fortsat være kernen i vores velfærdssystem. Men samtidig er det helt afgørende, at det offentlige ansvar suppleres med det frivillige sociale arbejde.

Det er vores klare opfattelse, at vi kun ved i stort omfang at inddrage det civile samfund kan videre udvikle et moderne velfærdssamfund, som passer til de mennesker, der lever i det 21. århundrede. Også af den grund er vi glade for, at vi med den her forespørgselsdebat får mulighed for at diskutere dette område.

Det offentlige ansvar kan jo ikke stå alene. Sagen er, at en meget stor del af den sociale omsorg ydes i familierne og gennem de sociale netværk, og at mange sociale problemer klares i opløbet, inden det overhovedet bliver relevant at inddrage det offentlige system. Her løses også mange problemer, som det offentlige slet ikke er gearet til at løse, f.eks. ensomhedsproblemer eller problemer med social udstødelse. Og sådan skal det blive ved med at være.

Der er ganske enkelt brug for en ikkeprofessionaliseret hjælp, hvor f.eks. den ensomme kan komme et sted, hvor man ikke føler sig som klient, men snarere som deltager.

Derfor har de frivillige sociale organisationer en helt afgørende rolle at spille i forhold til udviklingen af velfærdssamfundet. Uden dem ville vi slet ikke kunne matche de udfordringer, vi står over for.

Et samfund bør altid måles på, hvordan det tager sig af sine svageste medborgere. Derfor bør vi som samfund og velfærdsstat altid bruge mange ressourcer på de allersvageste grupper i vores samfund, og det er ofte over for de grupper, det offentlige bør gribe ind med den professionelle og trænedede hjælp.

Men den indsats kan ikke stå alene. Vi må også sikre bl.a. en forebyggende indsats, der sikrer mod, at færre mennesker havner blandt de